

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobců:

- a) D. A.
e. č. X
st. přísl. X
bytem X
(dále jen „žalobkyně“)
- b) D. A.
e.č. X
st. přísl. X
bytem X
(dále jen „nezletilý syn žalobkyně“)

zastoupení

Mgr. M. K., obecným zmocněncem
sídlem X

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-165/ZA-ZA11-K02-2019,

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. OAM-165/ZA-ZA11-K02-2019, e. č. B008111, B008112 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, proč nebyly v případě žalobců splněny podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.
3. Za účelem posouzení žádostí žalovaný vycházel z výpovědi žalobkyně a) učiněné ve správním řízení a opatřených informací o zemi původu. V této souvislosti žalovaný uvedl, že žalobkyně a) neuvedla žádné okolnosti svědčící o tom, že by byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) zákona o azylu). Stejně tak neměla žádné problémy s orgány veřejné moci. Ve vztahu k žalobkyni tvrzenému domácímu násilí ze strany jejího bývalého manžela pak žalovaný doplnil, že by se mohlo jednat o azylově relevantní skutečnost pouze tehdy, pokud by takové jednání bylo ze strany státních orgánů podporováno či tolerováno, a to bez schopnosti či ochoty zajistit žalobkyni náležitou ochranu.
4. Podle názoru žalovaného nelze v případě žalobkyně uvažovat o pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, neboť své obavy spojovala výhradně s chováním jejího bývalého manžela, tedy soukromé osoby. Současně pak žalovaný zdůraznil, že žalobkyně projevy domácího násilí (škrčení, bití na ruku apod.) kromě jedné neurčité stížnosti nijak neřešila, resp. v manželství delší dobu setrvala a neobrátila se s žádostí o pomoc na příslušné orgány veřejné moci, neziskové organizace či linky důvěry, které na Ukrajině fungují.
5. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že v zemi původu žalobkyně byla podle opatřených informací přijata právní úprava zakotvující opatření proti domácímu násilí a jeho projevům. Stejně tak v dané zemi existuje zákonná možnost bránit se proti nestandardnímu postupu policie cestou stížnosti k příslušným orgánům. Pakliže tedy měla být žalobkyně od podání stížnosti či řešení situace ohledně domácího násilí odrazována strýcem svého bývalého manžela, který má být policistou v Poltavě, měla zákonné nástroje, jak situaci řešit, čehož nevyužila.
6. V postupu a argumentaci žalobkyně žalovaný spatřuje snahy o legalizaci pobytu na území České republiky, k čemuž má primárně sloužit právní úprava v oblasti pobytu cizinců. Co se pak týče možného zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaný k tomu doplnil, že žalobkyně je dospělou a zdravou osobou, které nic nebrání v tom,

aby svého bratra a matku na českém území pravidelně navštěvovala, jako tomu bylo doposud. Ve vztahu ke zdravotnímu stavu nezletilého syna žalobkyně žalovaný dále doplnil, že je stabilizovaný a bez zásadních komplikací. V minulosti navíc syn žalobkyně podstoupil potřebná vyšetření právě na Ukrajině.

III. Žaloba

7. V žalobě bylo nejprve v obecné rovině namítáno, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem. V této souvislosti bylo zdůrazněno, že žalobkyně odcházela se svým synem z Ukrajiny po vrcholících problémech se svým bývalým manželem, který ji týral, bil a hrozil fyzickou újmou. Uvedené skutečnosti měly být dokládány několika výjezdy záchranné služby, které však žalovaný nesprávně označil za nahodilé. Žalobkyně navíc byla ze strany bývalého manžela vydírána, když po ní požadoval finanční částku 1 000 USD za to, že udělí souhlas s vycestováním jejich syna do zahraničí.
8. Kromě toho nelze opomíjet zastrašování žalobkyně ze strany strýce jejího bývalého manžela, který je náčelníkem kriminální policie v Poltavě a jehož manželka je prokurátorkou. Z toho důvodu žalobkyně nemohla objektivně využít vnitrostátních prostředků ochrany, a to také ve vazbě na korupci a reálnou nefunkčnost systému ochrany jednotlivce na Ukrajině, čímž se žalovaný v kontextu individuálních okolností případu nezabýval.
9. Žalovaný se dále nezabýval tím, že matka žalobkyně žije v České republice a již se zde etablovala. V takovém případě proto nemůže veřejný zájem převážet individuální právo a zájem žalobkyně a jejího nezletilého syna na zachování soudržnosti a vzájemného soužití s dalšími rodinnými příslušníky.
10. Závěrem žaloby bylo poté namítáno procesní pochybení žalovaného spočívající v tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nezletilého syna žalobkyně neposuzoval samostatně, ale pouze v rámci odůvodnění rozhodnutí ve věci žalobkyně. Stejně tak žalobci brojili proti nedostatečnému zohlednění hrozby nelidského a ponižujícího zacházení, kterému by mohli vystaveni za předpokladu, že by vycestovali do místa, kde měli před odchodem z vlasti trvalé bydliště.
11. Z těchto důvodů žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný k tomu doplnil, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, a to na základě aktuálních zpráv o zemi původu. Pokud se jedná o obavy žalobkyně z kriminálního jednání bývalého manžela, žalovaný zdůraznil, že se jedná o chování soukromé osoby, přičemž žalobkyně se může s žádostí o pomoc a ochranu obrátit na příslušné orgány. Na tom podle žalovaného nic nemění ani tvrzení žalobkyně ohledně veřejného postavení příbuzných bývalého manžela, neboť se o využití vnitrostátních prostředků ochrany ani nepokusila, přestože je měla k dispozici.
13. Za azylově relevantní žalovaný nepovažoval ani skutečnost, že matka žalobkyně trvale žije v České republice. Co se pak týče namítaného procesního pochybení při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané ze strany nezletilého syna

žalobkyně, byly podle žalovaného splněny podmínky pro konání společného řízení, a to v souladu s ust. § 3 odst. 5 zákona o azylu.

14. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

15. Ve správním spisu se nachází zejména předávací protokoly, záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 19. 2. 2019.
16. V rámci provedeného pohovoru dne 19. 2. 2019 první žalobkyně k dotazům správního orgánu mimo jiné uvedla, že o udělení mezinárodní ochrany požádala až s určitým časovým odstupem, neboť měla za to, že podmínky stanovené v zákoně o azylu nesplňuje (do ČR přicestovala již v prosinci 2018). V ČR žije její matka, která tu má povolení k trvalému pobytu. Jako důvod pro podání dané žádosti označila obavu ze svého bývalého manžela, který jí nechtěl předávat syna, záměrně pustil plyn v bytě a odešel, škrtil jí svetrem a bil po rukách. To se mělo stát v listopadu 2018. Stejně tak usiloval na popud své matky o to, aby žalobkyně pozbyla svých rodičovských práv ke společnému dítěti (žalobce b). Vlivem vycestování žalobkyně však k žádnému soudnímu řízení nedošlo. Výše uvedené chování ze strany bývalého manžela žalobkyně nijak neřešila. Pouze jednou se pokusila podat stížnost, ale byla následně kontaktována strýcem svého bývalého manžela, který je policistou v Poltavě. Ten měl naznačit, že si žalobkyně musí danou situaci vyřešit doma, přičemž případné opakování stížnosti jí může způsobit problémy.
17. V této souvislosti žalobkyně nevěděla, že se může s žádostí o pomoc obrátit rovněž na neziskové organizace, které na Ukrajině působí. Přesídlení v rámci Ukrajiny není podle jejího názoru řešením situace, protože bývalý manžel (resp. jeho strýc) si ji může najít podle školní dokumentace jejich syna. Ten trpí EPI syndromem, ale nemá žádná omezení. Na Ukrajině podstoupil potřebná vyšetření a užívá léky. V daném protokolu je závěrem rovněž uvedeno, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu rovněž za svého nezletilého syna, který nebyl s ohledem na svůj věk a okolnosti případu vyslechnut.
18. Za účelem vydání rozhodnutí o žádostech o udělení mezinárodní ochrany byly do správního spisu založeny následující informace a zprávy o zemi původu: Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 – Ukrajina – Situace v zemi; Informace MZV ČR ze dne 15. 8. 2019 – Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Informace MZV ČR ze dne 25. 7. 2016 – Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci; Informace OAMP ze dne 13. 2. 2017 – Ukrajina – Domácí násilí.
19. Z protokolu ze dne 8. 1. 2020 dále vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno, aby se s podklady pro rozhodnutí seznámila a vyjádřila se k jejich obsahu. Svého práva nevyužila a k důvodům své žádosti toliko doplnila, že chce umožnit kontakt svého syna s bývalým manželem, který ji v jeho přítomnosti neubližoval. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
22. Krajský soud postupoval v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nařídil ve věci ústní jednání na den 26. 7. 2021, neboť žalobci s projednáním věci bez jednání nesouhlasili. Jednání proběhlo za účasti zástupce žalobců a zástupce žalovaného v omluvené nepřítomnosti žalobců a) a b). Krajský soud po úvodních přednesech shrnul podstatný obsah soudního a správního spisu. Poté k dotazu soudu týkajícího se některých žalobních tvrzení žalobkyně, která nemají oporu ve správním spisu, zástupce žalobců uvedl, že vycházel ze sdělení žalobkyně a) při poradě. Nesrovnalosti s výpovědí žalobkyně a) při pohovoru ve správním řízení nedokáže vysvětlit. Zástupce žalovaného k věci uvedl, že žalobci měli využít režimu zákona o pobytu cizinců, a nikoliv řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož účastníci neměli další důkazní návrhy nad rámec správního spisu, krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů ve věci po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný v řízení dostatečně nezjistil skutkový stav věci a nerespektoval zásadní zásady správního řízení. V této souvislosti žalobci poukázali na skutečnost, že žalobkyně nemohla využít vnitrostátní prostředky ochrany, a to z důvodu nefunkčnosti systému ochrany a korupce na Ukrajině, čímž se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nezabýval. Stejně tak dostatečně nezohlednil skutečnost, že žalobkyně byla ze strany svého bývalého manžela rovněž finančně vydírána a fyzicky napadena, což mělo za následek opakovaný výjezd záchranné služby.
25. K tomu krajský soud předně uvádí, že argumentace žalobců v některých drobných detailech azylového příběhu žalobkyně nemá zcela oporu ve správním spisu. Během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně neuváděla žádné okolnosti svědčící o tom, že by mělo mít fyzické napadání ze strany bývalého manžela za následek výjezd záchranné služby. Během pohovoru také jen zmínila, že mu za udělení souhlasu s vycestováním syna dokonce zaplatila, což v žalobě dále rozvedla tak, že byla otcem dítěte vydírána. K dotazu soudu nebyla tato tvrzení objasněna ani při ústním jednání dne 26. 7. 2021. Vzhledem k tomu, že tvrzení o tomto charakteru napadení žalobkyně ze strany jejího bývalého manžela nemá oporu v protokolu o pohovoru ze dne 19. 2. 2019, považuje je krajský soud za méně věrohodná, což však nic nemění na nesporném obrazu azylového příběhu žalobců jako osob, které odešly ze země původu z rodinných a soukromých důvodů.

26. Co se pak týče namítané nemožnosti využít vnitrostátních prostředků ochrany, a to z důvodu korupce a nefunkčnosti ukrajinského systému ochrany, krajský soud se s uvedeným závěrem neztotožňuje. Předně je nutné podotknout, že žalovaný se těmito otázkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí na více místech zabýval, a to na základě opatřených informací o zemi původu. Za zásadní lze v tomto ohledu považovat zejména Informaci MZV ČR ze dne 25. 7. 2016 – Ukrajina – Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci a Informaci OAMP ze dne 13. 2. 2017 – Ukrajina – Domácí násilí.
27. Z těchto podkladů je zřejmé, že na Ukrajině jsou legislativní snahy o posílení systému ochrany osob ohrožených či přímo postižených projevy domácího násilí. V této souvislosti lze využít rovněž psychologické podpory neziskových organizací, popř. služeb ve formě azylových domů, přestože je jejich kapacita omezena. Stejně tak v dané zemi funguje několik linek důvěry, přičemž jedna z nich je provozována přímo ze strany policie. Je tedy zřejmé, že na Ukrajině existuje určitý mechanismus ochrany či pomoci pro oběti domácího násilí, přičemž státní moc má zájem na jeho zefektivnění. Nelze samozřejmě vyloučit možnost individuálního selhání daného systému, což však nelze v běžných případech bez dalšího dovozovat za situace, kdy se dotčená osoba na příslušné orgány či institutu vůbec nepokusila obrátit. Krajský soud lidsky chápe, že situace žalobkyně na Ukrajině mohla být ve vztahové rovině rodinného soužití složitá a žalobkyně a) se tak nerozhodovala zcela racionálně, ale spíše intuitivně. To však není možné zohlednit jako důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
28. Podobně lze argumentovat ve vztahu k namítané korupci na Ukrajině. Z již uvedené Informace MZV ČR ze dne 25. 7. 2016 o zemi původu vyplývá, že dotčená právní úprava zakotvuje možnost podat stížnost na postup konkrétního policisty, pakliže při výkonu svých kompetencí postupuje nestandardním či dokonce nezákonným způsobem. V takovém případě se může dotčená osoba obrátit se stížností na prokuraturu či jiné orgány vnitřní nebo vnější kontroly, pakliže není stížnost řádně a v přiměřené lhůtě vyřízena. Krajský soud si je samozřejmě na základě vlastní rozhodovací činnosti a dotčených informací o zemi původu vědom toho, že daný systém nemusí být zcela efektivní a může docházet k jeho selhávání například v důsledku žalobci namítané korupce.
29. Na druhou stranu nelze *a priori* vycházet z toho, že možnost využití vnitřních prostředků ochrany je na Ukrajině zcela neefektivní a zbytečná, resp. že je v běžně se vyskytujících případech předem vyloučena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
30. V nyní projednávané věci žalobkyně dovozuje nemožnost využití vnitrostátních prostředků ochrany s odkazem na skutečnost, že strýc jejího manžela působí u policie v Poltavě a jeho manželka je prokurátorka. Objektivně vzato však obava žalobkyně nicméně vyplývá pouze z ojedinělé zkušenosti, kdy jí mělo být strýcem bývalého manžela neformálně sděleno, že se má daná situace (fyzické napadání apod.) řešit v rodině, neboť případné další stížnosti by pro žalobkyni mohly znamenat blíže nespecifikované problémy. Navíc sama žalobkyně připustila, že nepostupovala ohledně této záležitosti zcela optimálně v souladu s možnostmi, které jí ukrajinský právní řád dává, což zmínil i její zástupce při jednání soudu dne 26. 7. 2021.

31. Z okolností případu však není zřejmé, že by strýc bývalého manžela žalobkyně nebo jeho manželka, která byla poprvé zmíněna až v žalobě, disponovali kromě jejich příslušnosti k bezpečnostním či justičním složkám státu jinou formou vlivu, pomocí kterého by mohli žalobkyni za podání trestního či jiného oznámení perzekuovat, popř. znemožnit, aby byla případná stížnost na postup orgánů veřejné moci řádně posouzena. Opačný závěr nelze podle názoru zdejšího soudu dovozovat pouze z ojedinělé a svoji povahou neformální reakce strýce bývalého manžela žalobkyně, který by pro své rodinné vazby z povahy věci neměl být vyřízením případné stížnosti či jiného podání ze strany žalobkyně pověřen. Žalobkyně ostatně netvrdila, že by jinak byla před nebo po rozvodu ze strany rodinných příslušníků bývalého manžela vystavena jakékoliv formě verbálního či fyzického napadání, byť nelze zpochybnit, že uvedená situace a související otázky péče o nezletilé dítě vyvolaly na jejich straně určité projevy antipatie.
32. Na základě uvedených skutečností proto dává zdejší soud žalovanému za pravdu v tom, že v případě žalobkyně nebyly dány dostatečné důvody k tomu, aby se o poskytnutí státní či neziskové pomoci, kterou dle svých slov potřebovala, alespoň nepokusila, což neučinila. Naopak v manželství po delší dobu setrvala a následně ze země bez větších problémů spolu se synem vycestovala.
33. Za důvodnou dále krajský soud nepovažoval ani námitku případného zásahu do soukromého a rodinného života, která byla v žalobě zdůvodňována tím, že na území České republiky žije dlouhodobě matka žalobkyně, se kterou je v pravidelném kontaktu. Podle názoru zdejšího soudu samozřejmě nelze zpochybnit, že nucené vycestování lze téměř vždy považovat za zásah do soukromého a rodinného života, a to zejména za předpokladu, že se jedná o osobu, která má na území daného státu vlivem delšího pobytu vytvořeny nejen rodinné, ale také širší sociální vazby či zázemí.
34. Bez ohledu na tuto skutečnost je však nutné připomenout, že azylově relevantní by tyto okolnosti byly pouze za situace, kdyby zásah do soukromého a rodinného života byl zásadním způsobem nepřiměřený (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2020, č. j. 2 Azs 329/2018-60, nebo ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). V nyní projednávané věci je však takový závěr dovozován pouze s odkazem na skutečnost, že na českém území legálně pobývají někteří rodinní příslušníci žalobkyně (popř. jejího nezletilého syna), aniž by bylo argumentováno tím, že jsou na žalobkyni odkázáni výživou či jinou formou pomoci. Ani v opačném směru pak nelze dovozovat, že by se žalobkyně bez jejich finanční pomoci neobešla.
35. Je samozřejmě zcela pochopitelné, že žalobkyně usiluje o sloučení se svojí rodinou, k čemuž je však nutné primárně využívat pobytová oprávnění zakotvená v zákoně č. 325/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Naopak nelze za tímto účelem zneužívat jednotlivých forem mezinárodní ochrany, která je určena k řešení zcela výjimečných a zákonem výslovně předvídaných (životních) situací.
36. Pouze nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že nezletilý syn žalobkyně nebude mít nepochybně problémy s případnou integrací do ukrajinské společnosti, kde až do svého odjezdu v roce 2018 pobýval. O jeho zdravotní péči pak bylo v zemi původu náležitě postaráno, když žalobkyně mimo jiné uvedla, že nemá žádná omezení a kromě předepsaných léků již podstoupil potřebná vyšetření. Z uvedených důvodů proto

krajský soud dává žalovanému za pravdu v tom, že soukromé a rodinné poměry žalobců nemohly být samy o sobě důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

37. Kromě toho krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku brojící proti procesnímu postupu žalovaného, který obě žádosti o udělení mezinárodní ochrany posuzoval ve společném řízení, aniž by provedl výslech nezletilého syna žalobkyně. Předně je nutné vycházet z platné a účinné právní úpravy, která je v tomto směru zakotvena v ust. § 3 odst. 5 zákona o azylu, podle kterého platí, že: „*Podal-li rodič, o jehož žádosti o udělení mezinárodní ochrany vede ministerstvo řízení, za své nezletilé dítě žádost o udělení mezinárodní ochrany, vede se o těchto žádostech společné řízení²³⁾, nerozhodne-li ministerstvo usnesením o vyloučení ze společného řízení, zejména z důvodu ochrany práv a oprávněných zájmů dítěte.*“
38. Na základě dikce citovaného ustanovení lze dospět k závěru, že vedení společného řízení bylo v nyní projednávané věci zákonem předvídáno, a to v kontextu povahy azylového řízení a uplatnění zásady procesní ekonomie. Dotčená právní úprava samozřejmě předvídá možnost vedení samotného řízení o žádosti nezletilého dítěte o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se tu o diskreci příslušného správního orgánu, který by měl reflektovat individuální okolnosti případu. V této souvislosti je krajský soud toho názoru, že vedení samostatného řízení či provedení výslechu nezletilého syna žalobkyně by bylo s ohledem na jeho věk a uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu (domácí násilí) nejen nadbytečné, ale mohlo by mít rovněž nepříznivé dopady do jeho psychického stavu a dalšího vývoje. Jedná se ostatně o důvod, proč bylo vedení pohovoru s nezletilým dítětem za určitých podmínek zákonem výslovně vyloučeno [srov. ust. § 23 odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. Žalovaný na tento důvod neprovedení pohovoru se žalobcem b) konec konců ve správním spisu – viz protokol o pohovoru se žalobkyní a) – sám upozornil. V žalobě nebyly ostatně vymezeny žádné okolnosti svědčící o tom, že samostatné projednání dotčené žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo nezbytné z důvodu ochrany práv a oprávněných zájmů žalobce, jakožto nezletilého dítěte.
39. Závěrem krajský soud dodává, že žalovaný se namítanou bezpečností situací na Ukrajině zabýval. Kromě již uvedených závěrů ohledně dostupných vnitrostátních prostředků ochrany proti domácímu násilí, a to ve vazbě na hrozbu ponižujícího či nelidského zacházení, poukázal rovněž na skutečnost, že ozbrojený konflikt na Ukrajině se nadále koncentruje ve východních oblastech na tzv. linii dotyku. Současně podle názoru krajského soudu správně zdůraznil, že žalobkyně a její syn před odchodem z vlasti pobývali v Poltavské oblasti, která je zcela pod kontrolou centrální ukrajinské vlády a k žádným ozbrojeným incidentům zde od roku 2014 nedochází. Uvedené skutečnosti nebyly v žalobě relevantním způsobem zpochybněny či vyvráceny.
40. Podpůrně lze odkázat rovněž na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se k celkové bezpečnostní situaci na Ukrajině v poslední době vyjadřoval například ve svém usnesení ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018 – 67: „*Pokud stěžovatelé dále namítli své obrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že*

by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhorsila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39).“

VIII. Závěr a náklady řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. července 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

